

**СЬОГОДНІ
В НОМЕРІ:**

◆ В ЦЕНТРИ УВАГИ –
ТАРИФИ Стор. 2, 7

◆ ТАЄМНИЦЯ
НАХІНЕННЯ Стор. 2

◆ ТЕАТР ПІДГОТОВУВАВ
«ПАСТКУ» Стор. 7

Триває передплата на газету
„ГРОМАДСЬКА ДУМКА” на 2022 р.

ВАРТІСТЬ НА 1 МІСЯЦЬ:

21,00 грн – індекс 35027

16,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– **НА 3 МІСЯЦІ:**

63,00 грн – індекс 35 027

48,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– **НА 6 МІСЯЦІВ:**

126,00 грн – індекс 35027

96,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– **НА 12 МІСЯЦІВ:**

252,00 грн – індекс 35027

192,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Залишайтесь нашими однодумцями!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 81-82 (13986-13987), 8 жовтня 2021 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

**Вони незбагненні,
оті смертельні жнива,
адже до «засіків» при-
мари з косою потрапляють всякі «колоски»: якомусь і справді уже час, іншому трошки не
вистачило, аби достигло зерно, а якийсь і не виріс зовсім, бо гострюющим лезом рослину, ще
малу й зелену, зрізано під корінь. Та 80 років тому в Україні катинськими зусиллями
нелюдів Кістлява мала велика жнива. Кошмарно великі...**

■ Гриміла Друга світо-ва. Загарбницький режим, мов темний ворож-біт, заходився кликати Смерть і приносити їй жертви. До страшних місць страти потягли-ся вервочки приречених. Серед сторі-нок тієї «косо-виці» – і Біла Церква (в ній було страчено близько 4500 громадян Украї-ни єврейського походження), і прірва Бабиного Яру. Там тільки за 29–30 вересня знищили майже 34 тисячі євреїв.

■ Така рана не гойтється. І по 80 роках (мить для історії) на землі, яку все ще кошмарить, шарпає і видирає кремлівський режим, мов і не люди то були зовсім...

■ Щоби розділити скорботну мить, білоцерківська громада зібралася біля Меморіалу жертв Голокосту та Праведників народів світу. Перед присутніми виступив міський голова Геннадій Дикий: «Сьогодні ми згадуємо страшні часи, які навіть тяжко усвідомити, настільки нелюдськими засобами діяли фашисти, коли знищували цілі етноси, намагалися стерти з лиця землі цілі народи. І цей меморіал також збудований тут в пам'ять про розстріляних дітей. Ми мусимо пам'ятати, до чого

приводять тоталітарні режими. Нащадки не мають допустити, щоб колись щось подібне відбулося в світі».

■ Також на мітингу виступив заступник голови Київської ОДА Олег Торкунов, який, звертаючись насамперед до молоді, зауважив, що ми повинні поважати одне в одному, в першу чергу, людські якості, право на життя, право на вияв культурних цінностей, незалежно від національності, віросповідання і взагалі способу життя. Говорила й директор приватного навчально-виховного комплексу «Загальноосвітня школа I-III ступеня-дитячий садок «Міцва-613», голова єврейської релігійної громади «Міцва» Нателла Андрющенко. Вона вручила квіти одній людині. То був Яків Фройлович Горловецький, якого маленьким переховували в садочку «Малятко», коли нацисти збиралі по місту єврейських дітей (іх потім притримують більше доби без їжі й води в запертий квартирі, після чого вивезуть у ліс і розстріляють). Його та ще кількох дітлахів єврейського походження персонал садочка врятував, змінивши ім'я та прізвище.

■ Наприкінці заходу присутні поклали до меморіалу квіти та, згідно з давньоєврейською традицією, біле каміння.

■ Роки промайнули, але все ще холоне серце від усвідомлення того, наскільки затято деякі люди кличуть Смерть. З якою маніакальною легкістю вони влаштовують для неї жнива. В лиходіїв різni мотиви, але кінець, як відомо, один – по них теж прийдуть.

Богдан
ХРАБУСТ

Пам'яті трагедії Бабиного Яру

Бабин Яр – місце пам'яті та некрополь близько 100 тисяч цивільних громадян і військовополонених, розстріляних нацистами у 1941–1943 роках. Серед них – єреї і роми, червоноармійці, комуністи, підпільні, Організації українських націоналістів, «саботажники», порушники комендантської години та навіть пацієнти психіатричної лікарні імені Павлова.

Масові розстріли в Бабиному Яру розпочалися відразу після вступу нацистів та їхніх союзників до Києва у вересні 1941 року і відбувалися чи не щоденно до завершення окупації Києва. Найтрагічнішими стали 29–30 вересня, коли вили майже 34 тисячі євреїв-мешканців Києва.

Провідна роль у розстрілах в Бабиному Яру належить зондеркоманді 4а під орудою штандартенфюрера СС Пауля Блобеля. Цей нацистський підрозділ здійснив також масові вбивства євреїв у Львові, Рівному, Луцьку, Новограді-Волинському, Житомирі, Білій Церкві та інших містах. Жертвами злочину стали близько півтора мільйону українських євреїв. Нацисти знищили їх як соціокультурну й етнорелігійну спільноту.

Пам'ять про Голокост і Бабин Яр зокрема – це також вшанування рятівників, Праведників народів світу. Це по-чесне звання присуджують з 1963 року людям, які в роки нацистської окупації рятували євреїв від переслідувань та загибелі. Сьогодні Україна посідає четверте місце за кількістю Праведників народів світу серед країн, в яких встановлено факти порятунку євреїв. За станом на 1 січня 2021 року відомо імена 2673 Праведників з України.

Терор в окупованій Україні знищив євреїв як соціокультурну й етнорелігійну спільноту. Жертвами Голокосту стали понад 1 мільйон осіб. Місцями їхніх наймасовіших страт були, крім Бабиного Яру (Київ), Богданівка Одеської області – понад 40 тисяч, Дробицький Яр (Харків) – близько 20 тисяч, Кам'янець-Подільський – 23,6 тисяч, Дальник Одеської області – близько 18 тисяч, урочище Сосонки біля Рівного – понад 17 тисяч жертв.

...28 вересня 1941-го в Києві з'явилися

оголошення з наказом усім євреям міста зібратися зранку на розі вулиць Дегтярівської та Мельникова, біля кладовищ. «Дорога смерті», якою пройшли десятки тисяч людей 29 вересня, пролягла від Лук'янівської площі вулицею Мельникова до перших воріт Єврейського кладовища, далі – на Кагану (нині – сім'ї Хохлових), потім по Лагерній (нині – Дорогожицькій). Біля входу до Братьського (Воїнського) кладовища відбирали гроши, коштовності, документи, наказували залишати речі й верхній одяг. У кінці Братьського кладовища (нині – територія телевежі) люди повертали у прохід між огорожею та краєм яру. Розстрілювали на майже півкілометровому відтинку яру, який починався біля пам'ятника 1976 року, а закінчувався за теперішньою станцією метро «Дорогожичі». Людей змушували розлягатися догола, спускатися в яму і лягати долілиць, один на одного, а вздовж рядів проходили німецькі поліцейські й стріляли в потиличу. До 18-ї години того дня встигли вбити майже 22 тисячі. Інших приречених на ніч загнали в порожні гаражі на Лагерній. Наступного дня їх чекала та сама доля.

Потім сапери підірвали схили, щоб земля засипала тіла, і змусили військовополонених вирівняти дно яру.

У жовтні 1943 року в Бабиному Яру німці ще розстріляли кінця, які ухилилися від виконання наказу про повне виселення з міста. Останній розстріл відбувся 4 листопада 1943-го, а за два дні до Києва увійшла Червона армія.

За матеріалами
Українського інституту
національної пам'яті

Триває передплата на газету
„ГРОМАДСЬКА ДУМКА” на 2022 р.

ВАРТІСТЬ НА 1 МІСЯЦЬ:

21,00 грн – індекс 35027

16,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– **НА 3 МІСЯЦІ:**

63,00 грн – індекс 35 027

48,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– **НА 6 МІСЯЦІВ:**

126,00 грн – індекс 35027

96,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– **НА 12 МІСЯЦІВ:**

252,00 грн – індекс 35027

192,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Залишайтесь нашими однодумцями!

Ухвалено рішення про початок опалювального періоду

Члени виконавчого комітету на своєму позачерговому засіданні 4 жовтня вирішили розпочати опалювальний період 2021-2022 років на території Білоцерківської міської територіальної громади.

Комунальному підприємству Білоцерківської міської ради «Білоцерківтепломережа» та іншим виробникам і постачальникам теплової енергії доручено розпочати по-дачу енергonoсія для закладів охорони здоров'я, дитячих дошкільних, шкільних, позашкільних та спортивних закладів згідно із заявами керівників цих установ.

Опалювальний період для житлового фонду та інших споживачів буде розпочато, виходячи з кліматичних умов, згідно з будівельними нормами і правилами, правилами технічної експлуатації теплових установок і мереж, нормами санітарного законодавства та іншими нормативними документами, якщо протягом трьох діб середня добова температура зовнішнього повітря становитиме 8° С та нижче.

НЕ ДОПУСТИТИ ПІДВИЩЕННЯ ТАРИФІВ!

Депутати Білоцерківської міської ради звернулися до Президента України, Верховної Ради та Кабінету Міністрів України щодо недопущення підвищення тарифів для населення.

Вони висловили обурення ситуацією щодо чергового необґрунтованого підвищення комунальних тарифів та цін на енергоносії для населення. Після тривалого карантину внаслідок коронавірусної інфекції, введення обтяжуючих нормативних актів для малого та середнього бізнесу, зростання рівня безробіття, падіння економічних показників у всіх сферах життєдіяльності українців представники центральної влади відкритим текстом анонсують підвищення тарифів для населення. Разом з тим, передбачається й передача на місцевий рівень державного регулювання 28 суб'єктів господарювання, що провадять діяльність з виробництва, транспортування та постачання теплової енергії. Таким чином, встановлювати тарифи і затверджувати плани розвитку для таких ліцензіатів будуть місцеві органи влади.

Депутати вважають неприпустимими спроби перекласти відповідальність за оплату житлово-комунальних послуг на місцеві громади і відповідні бюджети. Це суперечить конституційним засадам розподілу повноважень між органами державної влади й місцевого самоврядування, зводить нанівець досягнення політики децентралізації у наданні громадам реальних можливостей для розвитку.

Враховуючи широкий суспільний резонанс, що призводить до зростання соціальної напруги, Білоцерківська міська рада висловлює рішучий протест проти необґрунтованого зростання тарифів для населення та вимагає від Президента, Парламенту й Кабміну:

1. Вжити заходів для протидії монопольному підвищенню тарифів, забезпечити обґрунтований рівень тарифів і не допустити підвищення їх у майбутньому.

2. Відмовитись від перекладання відповідальності за оплату житлово-комунальних послуг на органи місцевого

Комунальні тарифи: підстав для паніки немає

Цьогоріч Україна має стабільно пройти опалювальний сезон. До того ж без різких змін тарифів.

міністра Дениса Шмигая, центральна влада вже комунікує з мерами всіх міст щодо оптимальної тарифної політики.

«Уряд готовий підставити плече, щоб органам місцевого самоврядування було легше пройти опалювальний сезон. Ми не бачимо підстав для підвищення тарифів у місцевої влади», – сказав очільник Уряду.

Денис Шмигаль зазначив, що ціна газу для тепло-комуненерго зафіксована на рівні 7,42 грн за 1 куб. м.

Водночас тариф на електроенергію не змінився. А для тих, хто споживає менше 250 кВт/год на місяць, – навіть знизився.

Кому складно буде сплачувати комунальні, держава фінансово допоможе.

Як повідомив **голова Комітету з питань енергетики та житлово-комунальних послуг Андрій Герус**, зараз держава активно накопичує вугілля на складах. Вони необхідні для теплоелектростанцій,

У Кабміні вважають, що наразі в і д с у т н і підстави для підвищення тарифів на тепло. За словами **Прем'єр-**

щоб енергосистема країни стабільно пропрацювала впродовж всієї зими.

Також «Нафтогаз» закуповує та закачує газ. Наразі є понад 18 млрд кубів палива у підземних газосховищах.

«Тарифи цієї зими – абсолютно прогнозовані, й стрибків ціни на газ не буде. З травня 2021-го по травень 2022-го діє річний тариф на газ. Стосовно тарифів на електрику, то з 1 жовтня знизиться тариф для тих, хто цього потребує, – хто споживає до 250 кВт/год на місяць», – додав він.

Водночас у «Служі Народу» нагадують: вартість опалення залежить виключно від керівництва громад. Завдяки реформі децентралізації саме очільники міст впливають на ціноутворення.

«Чи зростатиме ціна – залежить від місцевих очільників кожного окремого міста. Це вже питання до їхніх господарських навичок. Завдяки децентралізації місцеві бюджети відчутно зросли, тому вартість опалення для населення – це особиста відповідальність місцевого керівництва», – заявив **голова партії «Слуга Народу» Олександр Корніенко.**

За останні два роки вартість комунальних послуг із розрахунку на 1 особу, яка мешкає в однокімнатній квартирі площею 40 кв. м, зростала лише на 200 грн, зазначає **заступник голови Комітету з питань фінансів, податкової та митної політики Олександр Ковальчук.** А от найбільше платіжки зростали з 2014 по 2019 роки: майже на 1,5 тис. грн.

Пані Осінь вельми щедра на подарунки й прекрасні невипадковості. Серед них – два жовтневі свята – учителя, який по осені рахує власних «курчаток», непосидючих, допитливих, просунутих сучасних учнів, і художника, який до осінньої оргії Кольору залюбки додає тональність своїх серця і пензля. На порозі цих свят ми поспілкувалися з відомою в місті та поза ним людиною, котра неймовірно філігранно поєднала в собі та власній біографії відразу дві чудові історії – і педагога, і художниці, – Ольгою Борисівною МІЛЕЙКО.

Пасміння на та хнення

ВЧИТЕЛИ

Про цю тендітну, неймовірно талановиту жінку і настільки ж скромну та потужну особистість, ми розповідали вже не раз у контексті виставок чи конкурсів картин. Але, правду кажучи, за дужками завжди залишалося щось цікаве й важливе. То, очевидно, настав час дізнатися трохи більше.

А розпочали ми розмову з пані Олею з... мови. Так уже склалося життя, що народилася вона в Курську, в родині українців, які потрапили туди після інституту за розподілом. Батьки завжди знали, що прийде час і вони обов'язково повернуться в Україну. Між собою говорили рідною мовою. «Вони в мене патріоти», – з гордістю каже Ольга. Батька, на жаль, уже немає на цьому світі, а 93-літня мама (дай, Боже, їй здоров'я) мешкає з донькою і живе тим, що багато і з задоволенням читає.

Коли батьки були передпенсійного віку, вони таки повернулися в Україну – обміняли тамтешню квартиру на Білу Церкву. Оля, яка любила малювати і вчилася тому змалку, пішла до художньої студії, що діяла при ПК заводу «Сільмаш». Тут маемо зробити невеличкий відступ. Бо й справді, мабуть, усі діти малюють. Але не в кожного в Кнізі Життя записане мальство, мистецтво як місія. І добре, що промисел Долі та мудрість люблячих батьків виявилися такими гармонійними. Що вони розгледіли: того дитячого малювання так багато було не просто так. Дивовижно, однак Ольга Борисівна дуже добре пам'ятає, як її 5-літньою відвели в студію і там викладач показав, як правильно робити заливку аквареллю, а потім вона малювала Господарку Мідної Гори... Згодом дівчинка пішла в художню школу.

Білоцерківську студію вів Віталій Антонович Таганський. Моя співрозмовниця гарно й тепло розповідала про свого вчителя, вона впевнена, що їй дуже пощастило зустрітися таку людину: «Він для мене став прикладом викладача. Коли я спілкуюся з дітьми, мабуть, десь на підсвідомому рівні використовую якісі його прийоми, ту ж манеру вести діалог тощо. І як художник він відіграв велику роль у моєму становленні. Був дуже делікатним, інтелігентним, у нього взагалі було своєрідне кредо – не нашкодь. Ми з багатьма його учнями, які пішли потім його професійною стежиною, спілкуюмося. Серед них – Георгій Пономарьов, Олександр Жарко й інші».

Згодом, коли Ольга вступила до Київського художньо-промислового технікуму, в неї й там був чудовий педагог – Микола Тимофійович Чорнокапський. Його також художниця завжди згадує з вдячністю...

Молодого художника-оформлювача направили на роботу до Севастополя. Там (неминуча проза життя!) й довелося в мережі торгівлі займатися оформленням стендів, цінників, у кращому випадку – розробкою реклами. Але далека від високої творчості робота дівчину

не засмучувала: у неї була мета – вступити в інститут. І вона готувалася. Через рік стала сумлінною студенткою факультету промислового графіки Харківського художньо-промислового інституту, де отримала фах дизайнера-графіка.

Ольгу з чоловіком направлять у Тирасполь. Житла там не давали, а вона вже була при надії, тож молода родина повернулася в Білу Церкву. І слава Богу, бо чerez рік до того міста прийшла війна...

У важкі дев'яності було важко з роботою, із в часною виглатою зарплат. Не дивував навіть обмін картин на щось потрібне в господарстві. Найяскравіший спогад – кілька мішків макаронів в обмін на чоловікову картину. Зараз Оля сміється, згадуючи ті бартери...

УЧНІ

А потім розпочалося те, що, власне, ніколи не входило в плани Ольги Мілейко, – викладання. Та випадковостей у таких справах не буває: розпочавши, люди на або розчаровується і йде, або відкриває в собі нові грани й можливості та залишається назавжди. Так сталося і з нашою геройнею. Тепер, через багато років по тому, можемо переконливо стверджувати, що це рішення вчителя зробило щасливими не один десяток учнів.

Ольга працювала в Білоцерківській школі мистецтв № 4, більше 20 літ викладає в народній студії образотворчого мистецтва при Центрі творчості дітей та юнацтва Київщини.

Ми багато говорили про дітей, які нині приходять до студії. Про їхні характери, бачення світу, успіхи. І саме вони, учні художника, стають його найпромовистішими картинами. Звісно, хтось із них хоче навчитися малювати для себе, бо отримує від того насолоду. А хтось прагне чіткої мети – стати професіоналом, вступити до вищої мистецької школи. Мені здалося, Ольга любить усіх. Вболіває за них під час численних конкурсів, фестивалів, акцій, у яких постійно беруть участь її вихованці. Пишається, якщо досягають гідних результатів. Приміром, у заключному, всеукраїнському, етапі дуже престижного конкурсу «Об'єднаймося ж, брати мої» її учні перемагали чотири рази. Отримували першість і під час змагань «Космічні фантазії», «Знай і люби свій край» та інших.

Випускники Ольги Мілейко навчалися в багатьох вищих навчальних закладах художнього спрямування Києва, Харкова й навіть Польщі. Зараз вони здобувають фах у Львівській та Київській художніх академіях, Академії дизайну та прикладних мистецтв ім. Бойчука, Університеті культури, Академії архітектури та

Відбувся XVII Білоцерківський марафон

Цього року в змаганнях взяли участь понад 650 осіб, 178 з них бігли марафонську дистанцію – 42 км 195 м, йдеться в офіційних новинах.

Змагання відбувалися на дистанціях: марафон (42 км 195 м), півмарафон (21,0975 км) та 5 верст (5,274 км).

Переможцями на дистанції 42 км 195 м серед чоловіків стали:

1 місце – Ігор Гелетій (м. Івано-Франківськ), 2:13:00; 2 місце – Віталій Шафар (м. Луцьк), 2:14:16; 3 місце – Ігор Олефіренко (м. Біла Церква), 2:19:29.

Серед жінок перемогу здобули:

1 місце – Марина Немченко (Донецька область), 2:35:31; 2 місце – Тетяна Гемера (Київська область), 2:40:54; 3 місце – Наталія Семенович (Олійник) (Київська область), 2:42:10.

Переможці марафону отримали грошові нагороди: I місце – 75 000 гривень, II місце – 50 000 гривень, III місце – 25 000 гривень. Всі учасники марафону та півмарафону отримали пам'ятну атрибутику змагань, а ті, хто фінішував, – дипломи з результатом в електронному вигляді та пам'ятні медалі.

дизайнну, педагогічному інституті ім. Грінченка.

Мар'яна Гнатенко, яка дівчі була переможницею Всеукраїнського конкурсу «Об'єднаймося ж, брати мої», після закінчення поліграфічного факультету Політехнічного університету ілюструє книжки. А Аня Андрієва, яка отримала освіту в Академії дизайну та прикладних мистецтв ім. Бойчука є членкиною Клубу ілюстраторів, дизайнерів і графіків Pictoric, бере активну участь у мистецьких проектах.

Варто зауважити, що наставниця згаданих вище успішних молодих людей паралельно з педагогічною діяльністю завжди працювала й в інших сферах, пов'язаних з мистецтвом, наприклад, створювала рекламу тощо. Бо вона вважає: «що більше різних видів робіти виконуєш, то більше можеш дати дітям». Щоб не відставати від сучасної молоді, Ольга вивчila комп'ютерні програми, які можна використовувати в тому числі й у творчості, той же фотшоп. Вона не приховує – учні стимулюють до власного розвитку. Ось такий вічний дивигун – тандем взаємозалежних творчих систем.

КАРТИНИ

Звісно, ми говорили й про народження картин. Це трохи по-дилетантськи: розпитувати художника про процес, до якого причетні Небеса. Але так уже люди влаштовані: ми хочемо знати, «як це працює». Ну що ж, маємо відповіді від майстрині.

Насамперед – не чекати на та хнення, а щодня малювати, незалежно від настрою. Звісно, якщо в художника все добре, нічого не болить, то й працюється краще. А от щодо того, чи можуть бути моменти, коли зовсім не пишеться, пані Оля думає, що це дуже індивідуально. Ми всі бачили, що Майдан 2013-2014 рр. надихнув багатьох художників. А в Ольги Мілейко за той рік з'явилися на світ, може, тільки одна чи дві роботи... Боліло. Втім, не минуло й досі. Художниця впевнена, що в час війни кожен на своєму місці має боронити Батьківщину. Звідси – її благодійні виставки та фінансова допомога пораненим. Гідна позиція.

А в картинах її стільки світла, кольору, тепла і радості, наскільки щодрою може бути улюбленна Ольгою акварель. Потихеньку від пленерів, художнього смаку, невдалих робіт (виявляється, й такі бувають – вони перекочовують десь на шафу або це й же сюжет народиться ще раз), від аудіокниг і творів Шкляра, Жадана, Андрушовича та фізичного виснаження, яке отримує художник взамін на нове прекрасне полотно, ми перейшли до вічних філософських питань. «Для чого людина живе на світі? – перепитує мене красива, молода жінка. – Очевидно, щоб реалізувати закладений у неї Господом дар». А щастя – це взагалі фізіологічне поняття (сміється Оля, мабуть, мріючи про ароматну каву й булочку, від яких у холодні осінні дні стаєш і справді трошки щасливішим).

Валентина ХРАБУСТ

Юлія Тимошенко назвала три кроки для розв'язання тарифної кризи

Направити газ вітчизняного видобутку на потреби українців, забезпечити субсидіями кожну родину, яка її потребує, та підтримати місцеві бюджети дотаціями з центральної казни – ось ці три кроки, які захищать людей перед тяжким опалювальним періодом. Про це заявила Голова партії «Батьківщина» Юлія Тимошенко під час Погоджувальної ради.

«Я сподіваюся, що Прем'єр-міністр у п'ятницю разом з Урядом доповідатимуть про те, що будуть робити з тарифами. Адже на сьогодні ціна газу для тепла підвищилася майже вдвічі, і зараз збирають мерів для того, щоб їх примусити з місцевих бюджетів покрити цю різницю в тарифах, аби люди подорожчання не відчули. А в місцевих бюджетах цих грошей немає, тому треба негайно голосувати законопроект, який підписали всі лідери фракцій, щоб дешевий український газ віддати людям», – наголосила Юлія Тимошенко.

Голова фракції наполягає на негайному ухваленні Парламентом двох законопроектів «Батьківщини»: №4680, який спрямовує газ вітчизняного видобутку на

потреби населення, та законопроект №6011, відповідно до якого гроші, що їх Україні виділив МВФ, направляються на субсидії. А третє, що має зробити Парламент, це відверто поговорити з очільниками місцевих громад і не скидати на їхні плечі тарифні проблеми.

«Треба зібрати Асоціацію міст на чолі з Кличком у Верховній Раді, запросити профільні комітети та голів фракцій для того, щоб розібратися, що буде з тарифами. Тому що зараз їх примушують в бюджеті на наступний рік робити видатки, яких у них немає, на компенсацію зростання тарифів. Це повний розвал управління країною, тож треба негайно змінювати ті рішення, які приносять країні біду», – закликала Юлія Тимошенко.

ШАНОВНІ ОСВІТЯНІ!

Щороку жовтень усіма барвами осені малює світле свято – День працівника освіти. Неважаючи на сьогоднішні труднощі, педагоги завжди залишаються в строю. Бо кожен, хто обирає учительську долю, бере на себе відповідальність за навчання й виховання майбутнього своєї держави. Колеги, ви завжди є і будете світчем у житті дитини, даруючи їй тепло свого серця, скарби своїх знань.

Тож з нагоди професійного свята вітаю всіх представників ради ветеранів і членів нашої волонтерської організації. Ми продовжуємо працювати за покликанням гаражних сердець. Низький уклін вам, мої шановні колеги, за розуміння та вашу мудрість.

Пригадімо дякую і тим, хто допомагає долати наші проблеми. Насамперед, це – міський голова **Г. Дикий**, його радник **М. Антонюк**, начальник управління освіти і науки **Ю. Петрик**, голова профспілки працівників освіти **В. Челупченко**, начальник управління соціального захисту населення **Г. Велігорська**, Територіальний центр з надання соціальних послуг ім. Петера Новотні й, зокрема, директор **I. Дога** та працівники, які обслуговують ветеранів-учителів у домі. А також директор міжнародного фонду «Відродження Чорнобиля» **М. Дашкевич**.

Низький уклін і всім директорам та педагогам шкіл нашого міста.

Дякуємо за те, що ви працюєте в таких нелегких умовах, що ви всі сильні духом та багаті душою. Бажаю, щоб вас завжди супроводжували вічність, любов та мудрість. Довгих і насичених вам років життя, невичерпної енергії. Нехай усіх вас об'єднує спільна риса – відданість своїй професії!

З повагою – Галина ГАШИНСЬКА,
голова організації ветеранів-учителів

ЗАЯВА ПРО НАМІРИ

1. Інвестор (замовник): **Департамент регіонального розвитку Київської обласної державної адміністрації.**

Поштова і електронна адреса: 04119, м. Київ, вул. Юрія Іллєнка, 40. E-mail: gukb@ukr.net.

2. Місце розташування майданчиків (трас) будівництва (варіанти): **Автомобільна дорога O100717 Вільшанська Нососелиця – Петрівка – Павлівка – Затишна Блоцерківський район Київська область.**

3. Характеристика діяльності (об'єкта): метою капітального ремонту є відновлення, а також підвищення транспортно-експлуатаційних якостей автомобільної дороги, приведення її геометричних параметрів, міцнісних та інших технічних характеристик до вимог діючих правил, норм і стандартів.

Капітальний ремонт передбачає: ремонт покриття проїзної частини; ремонт покриття на приміканнях; влаштування пішохідного тротуару; влаштування нових елементів організації дорожнього руху.

Об'єкт проектування не підлягає оцінці впливу на довкілля, транскордонний вплив відсутній.

(орієнтовно за об'єктами-аналогами, належність до об'єктів, що становлять підвищений екологічну небезпеку, наявність транскордонного впливу)

Технічні і технологічні дані: **будівельна довжина проектної ділянки капітального ремонту – 5400,00 м.**

(види та обсяги продукції, що виробляється, термін експлуатації)

4. Соціально-економічна необхідність планованої діяльності: **забезпечення безпечної експлуатації автомобільної дороги, поліпшення транспортно-експлуата-**

ційних показників, покращення умов руху транспортних засобів.

5. Потреба в ресурсах при будівництві і експлуатації: земельних – **для проведення капітального ремонту відведення земель у постійне чи тимчасове користування не передбачено;**

(площа земель, що вилучається в тимчасове і постійне користування, вид використання)

сировинних – **доставка будівельних матеріалів та конструкцій здійснюватиметься автотранспортом існуючими автомобільними дорогами;**

(види, обсяги, місце розробки і видобутку, джерела одержання енергетичних (паливо, електроенергія, тепло) – **потреба в електроенергії: при будівництві джерело – дизель-генератор, при експлуатації – розрахункова сумарна потужність становить 0,15 кВт, джерело – існуюча ЛЕП;**

(види, обсяги, джерела)

водних – **привозна вода питної якості відповідно до вимог ДСанГін 2.2.4-171-10;**

(обсяги, необхідна якість, джерела водозабезпечення)

трудових – **потреба в працівниках при будівництві згідно з ПОБ.**

6. Транспортне забезпечення (при будівництві експлуатації): **за рахунок існуючих автодоріг.**

7. Екологічні та інші обмеження планованої діяльності за варіантами: **дотримання значень ГДК забруднюючих речовин в атмосферному повітрі.**

8. Необхідна екологічно-інженерна підготовка і захист території за варіантами: **не потрібна.**

9. Можливі впливи планованої діяльності (при будівництві й експлуатації) на навколошнє середовище:

на клімат і мікроклімат **не передбачається;**

Щойно піднялася завіса, а головний герой – Даніель Корбан, якого грає Сергій Скляренко, одразу ж привертає увагу своїми переживаннями. Він у розpacі, бо раптово зникає дружина. Даніель буквально не знаходить собі місця: схильовано бігає імпровізованою кімнатою, в кожному його жесті й вигуку – розpac розгубленого чоловіка. Здається, що замало сцені, щоб вихлюпнути всі емоції, які його переповнюють.

На противагу йому, Комісар – впевнений і розважливий, неквапливо розмірковує вголос, повільно аналізує ситуацію і співставляє факти для розкриття втечі, викрадення або ж убивства його дружини. Адже поки що про це нічого невідомо: вона жива чи мертва? Де її шукати? Хто викрадач або вбивеця і які мотиви злочину? Комісар висуває різноманітні, іноді неймовірні версії. Заслужений артист України Всеволод Шекіта реалістично створює образ досвідченого і прискіпливого, а часом комічного детектика. Цей контрастний дует об'єднує спільна мета – розв'язати загадку злочину. Поки що Комісар не може нічим обнадіяти головного героя. І на зміну йому приходить Кюре, але той замість заспокоєння приносить роздратування. Руслан Талан переконливо втілюється в роль провінційного священника, ласого до грошей, він полюбляє смачно поїсти й випити. Аktor не тільки вдало пародіює його, а й уміє входити в довіру і вправно «виглядати» гроши. За його удаваною легковажністю проглядає спостережливість психолога і користолюбця.

Медсестра у виконанні Інни Стороженко, яка спочатку намагається виглядати діловою і непродажною, незабаром

У полоні «Пастки»

Саме так можна було сказати про реакцію глядачів під час перегляду детективної комедії з таючою назвою. Прем'єра цієї вистави за п'есою Робера Тома відкрила 84-й театральний сезон Київського академічного обласного музично-драматичного театру ім. П.К. Саксаганського. Вона стала дебютом молодого, але вже успішного режисера Владислава Красікова. Він є провідним актором і має чималий професійний досвід. А з 2014 року був помічником режисера. Нині ж подарував любителям театру свою першу режисерську роботу. Вона стала його очікуванням досягненням, адже вдячні глядачі сприйняли її з цікавістю й захопленням.

виявляється жадібною і брехливою. Але в чому ж її зацікавленість в обмані? Навіщо Кюре, Незнайомка, Художник і Медсестра намагаються ввести в оману головного героя? Невже вони всі у змові проти нього? Жива чи вбита його

дружина? І хто є справжнім злочинцем? За канонами детективного жанру це має бути хтось із ділових осіб. Але хто?

Відповіді на це питання в напруженій тиші зали чають усі глядачі аж до кінця другої дії. І ця приголомшлива відповідь пролунає несподівано, як грім перед ясного неба. А тому викликає гучну зливу оплесків. І якщо ви також хочете її дізнатися, то це можливо на чудовій і оригінальній виставі «Пастка».

Таїна БРАТЧЕНКО

Українці в жовтні відпочиватимуть чотири дні поспіль

В Україні в середині жовтня очікується один довгий вікенд на чотири вихідні у зв'язку зі святкуванням Дня захисника України. У 2021 році це свято (14 жовтня) припадає на четвер. Зважаючи на це, Уряд ухвалив рішення зробити п'ятницю, 15 жовтня, також вихідним. Отже, в Україні буде вікенд з 14 до 17 жовтня.

Водночас робочий день із п'ятниці, 15 жовтня, переносять на суботу, 23 жовтня.

2021						
Жовтень						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
27	28	29	30	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

на геологічне середовище **не передбачається**; на повітряне середовище **1. при будівництві: викиди від зварювальних робіт, місце розвантаження та пересипання матеріалів, що пилять, фарбування, використання будівельних машин і механізмів; 2. при експлуатації: забруднення внаслідок транспортних викидів, шумове та пилове забруднення;**

на водне середовище **вплив в межах норм**

Алла Анатоліївна Носовська

Народилася у Білій Церкві. Своєго часу закінчила Білоцерківське медичне училище, Міжрегіональну академію управління персоналом, столовий національний університет культури і мистецтв.

Тривалий час працювала в Білоцерківській центральній районній бібліотеці.

Член НСПУ. Лауреат літературно-мистецької премії ім. М. Вінграновського.

Автор поетичних збірок «На прозорих крилах пісні», «Зірка душі», «Дивні струни», «Час відрошува-ти крила»...

Виступає в пресі зі статтями на краєзнавчі теми.

У НОВІМ ПРОЧИТАННІ

Зрушив музику час – видатний диригент, I задумливо осінь вітри перебрава. Знову точиться бій із балад і легенд, I опущені знову туманні забрала. Не злічити мечів, алебард і щитів, У снігах відгоріли боріння останні. I щороку старий предковічний мотив Падолист надає у новім прочитанні.

СТАРИЙ РУШНИК

Товстий сувік старого рушника – Тепер вже сітка, маєте невагома. I трудова заслужена утому Без перелон у неї проника. Ще візерунків контури чіткі, Таємні знаки часом не розміті. Лише краса щосили та щоміті Матерію тримає за нитки.

«Солов'ята, прошу, заспівайте мені», –
Тихо мовила сива замислена мати.
I за мить би такі пролунали пісні,
Що спроможні і небо ураз підіймати.
Замигтили би зблиски у них молоді,
Забуяла велична та лагідна сила.
Як би діти могли заспівати тоді!
I не знали, що мати востаннє просила...
Час, що рані лікує, невпинно збіга,
Але в грудях так само задавлено тисне.
Горе – ще для людини посильний тягар,
Ta під ним – надважка не проспівана пісня.

Хай же спішать літа жа Ваш поріг

До Міжнародного дня людей золотого віку в бібліотеці-філії №4 відбулася година відпочинку «Хай не спішать літа на ваш поріг» для членів клубів «Зарічани» та «Любисток».

Завідувачка філії Світлана Линник розповіла про секрети довголіття та запевнила, що важливо жити в гармонії зі своїм віком, радіти кожному прожитому дню, навчитися сприймати життя, як безцінний дарунок долі.

На зустріч завітала поетка-аматорка Марія Сударенкова, з вуст якої звучали зворушливі поетичні рядки про швидкоплинність людського життя, про людську осінн.

Анатолій Медвідь зачитав власні вірші та гуморески. Члени клубів Ольга Хмель, Любов Татаркіна та Людмила Макаренко декламували гуморески та розповідали смішні ї цікаві історії зі свого життя.

Під час свята звучали проникливі пісні у виконанні Валентини Філіченко, солістки ансамблю, що діє при клубі «Любисток».

Ірина ТУПЧІЙ

● В нашому фольклорно-етнографічному ансамблі «РОДИНОНЬКА» (діє вже 38 із «хвостиком» років) сам Всешишній обдарував кожного унікальними голосами. Вже не раз розповідаючи про цей легендарний колектив, ми були вражені, як феєрично ці непосидючі жінки творять культурну історію всієї Київщини (про це дещо детальніше – наприкінці). Отже, трохи про них. Попри роботу (в когось – сокти, а в когось – гектари городів, у когось – корівка, у когось – коза, поросята, кури, гусі і кролі), вони ідуть на репетиції. І все встигають! Тому й люблю разом із ними реалізовувати всілякі цікаві ідеї.

● Одна з останніх – поїздка до столиці. Спочатку – на «UA:Суспільне мовлення», на цікавенний екскурс най-давнішим музеєм телебачення (за логістику й толерантного водія респект Олександру Балановському – депутату ОТГ із Сидорів). Захоплива екскурсія – тема окремої розповіді: море студій, архівні фото та відео, арсенал раритетних теліків, камер, мікрофонів, навіть малюнки найсолідішої «Вечірньої казки» від Діда Панаса» та хіт Людмили Зикіної «Оренбурзький пуховий платок», який ми прослухали на раритетній радіолі! Красно дякую за незабутні враження гіду-асу Наталії Ходос, це було мегапізнавально!

● А далі відбулася неймовірна зустріч із народною примою Оксаною Пекун! В тандемі з Володимиром Омеляновичем вони натхненно, як золотошукачі, «розкопують» український етнос і знаходять найдавніші народні пісенні твори, які потім лунають у «Фольк-music». Коли пані Оксана з «РОДИНОНЬКОЮ» наживо завели

● Приємно згадувати, як у 1994-му на «Слов'янському базарі» наші «РОДИНОНЬЦІ» аплодували всі країни СНД (і далі буде, бо ж створені про колектив

Підземний світ УПА: повстанська криївка

Одним із багатьох феноменів боротьби українських повстанців за власну державу були так звані схрони, або, як казали самі повстанці, бункри чи криївки.

■ Масово будувати укриття вояки повстанської армії стали напередодні приходу радянських військ на терени Західної України. До цього їх закликало командування УПА.

■ У побудові схованок та їхньому маскуванні виявляли неабияку винахідливість. Приміром, у селі Підгайчики на Львівщині радянські військові виявили криївку в куполі церкви. А в Яблуневі на Івано-Франківщині підпільніники створили криївку в бічному отворі криниці. Вхід вірізали у дерев'яний стінці колодязя на глибині близько 2 метрів від верхнього зрубу і його не можна було помітити згори, навіть якщо і не використовували маскуючі засоби.

Під час небезпеки повстанці миттєво спускалися вниз до схрону ланцюгом, до якого було прикріплене відро, відкривали лаз і зачинялися зсередини. Продукти харчування їм готовувала господиня садиби. Потім ставила приготоване у відро і йшла до колодязя нібито по воді. Спускаючи відро до рівня криївки, подавала умовний сигнал і упівці відкривали ляду, забирали харчі, а відро опускали нижче. На-бривши води, жінка спокійно поверталася до хати.

■ Ще один оригінальний метод створення криївки – у кухонній плиті. Коли енкаведисти заходили до садиби, повстанці ходили до схрону і закривали за собою лаз. Господиня, у свою чергу, підкладувала на металевому чрени дрова і ставила баняк з водою. Нікому з солдатів не приходило на думку, що вхід у криївку був саме під ногищем.

■ За формами криївки різнилися: від невеличких, для 1-2 повстанців, до просторих багатокімнатних приміщень. Своє перевування в них повстанці намагалися використовувати з користю для справи. Зазвичай друкували листівки, студіювали літературу, писали відозви. Життя повстанців у таких

криївках було вкрай важким. Не кожен міг витримати просидіти під землею у замкнутому просторі кілька місяців. У багатьох починалися проблеми зі здоров'ям, здебільшого з органами дихання та кишково-шлункового тракту. Давався в знаки брак свіжого повітря та нормальній іжі...

■ Загалом будова криївок набула широкого розмаху в ході підпільної боротьби УПА з окупантами, адже завдяки цим зручним архітектурним витворам можна було значний час переховуватися від ворога й виконувати повстанську роботу.

Підготував
Микола ОТИЧЕНКО
(за інф. сайту «Історія та сучасність. Україна єдина»)

«Яку нас на Україні люди всі співучі!..»

Такі ж і мої рідні Дрозди, частина святого Мазепиного краю. Напевне, й свободолюбивий гетьманський дух – у мені, тож і воскрешаю культурний бренд села, як тільки можу, бо ж його історія – грандізна, бо кожною клітиною, до щemu, люблю Україну!

української могутньої пісні, весь «UA:Суспільне мовлення» аж розхитало! А перед тим була пригода: під час спуску з 21-го поверху «телеолів’яз» зупинився ліфт. І ми аж 40 хвилин з народною аристою чекали «звільнення». Тим часом роздивлялись вишиванки, співали, навіть разом помолились – отоді ліфт і пойхав!

● Перекусили прямо у фойє вареничками, шкварочками і сальцем (дроздяночками повітяті) всю цю смакоту зі своїх домашніх вузліків, а на запашну каву дещо підкинула наша землячка Галина Морська і вірний товариш Михайло Борозенець).

● Коли мої «соловейки» прямували бульваром Дружби Народів до студії телекомпанії «ГЛАС», всі в автівках так милувались їхніми намоленими вишиванками, що один чоловік ледь не випав зі своєї вишневої Tesla!

● А в «ГЛАСі», як і раніше, царюють інформація, творчість і духовність. Тут під умілім керівництвом професионала Ілони Сергіївни записали розмову про те, як «РОДИНОНЬКА» в Сорочинцях ярмаркувала і весь Київський край представляла. У перерві й під баян співали, і навіть затанцювали!

● Тепер повернемося до творчої спадщини нашого прекрасного колективу. В переліку гастрольних турів – Трускавець, «Пирогово», «Співоче поле», «Оники полянські». Підкорені такі майданчики, як Національний палац мистецтв «Україна», «Український дім», «Ukraine Tour», «Національний Сорочинський ярмарок».

● Приємно згадувати, як у 1994-му на «Слов'янському базарі» наші «РОДИНОНЬЦІ» аплодували всі країни СНД (і далі буде, бо ж створені про колектив

два документальні фільми американська діаспора просить у прокат, отож, поїдемо до Х'юстона!)

● А різдвяний обряд з колядою і щедрівками, а який буєт обрядових пісень! Є у дроздян, як згадувалося вище, і власна кінонаша історія. «Живи. Твори. Любі» – два документальні фільми я робила з продюсерським центром телеканалу «ГЛАС». Два літа по 3-4 дні жили, творили і любили у Дроздах. У 2019-му пекли хліб, доїли корівку, косили, вишивали, малювали, котили мед, їли соковиті вишні, вглядалися в блакить безкрайнього неба, відгуляли свято Івана Предтечі, а з «РОДИНОНЬКОЮ» ще й кліпчик відзняли. В липні 2020-го оживили стародавній обряд зажинок.

● Принагідно з великою вдячністю згадую сьогодні мою натхненницю – Христину Любомирівну Стебельську, шановану Україні мисткино, народну аристу, віртуоза в журналістиці. Якби її пильне око не зазирнуло в рідні Дрозди ще в 1996-му, то і я б «не билася», створюючи щось таке, що навікі. Її документальна стрічка «Спогади про Маковія» – то справжня реліквія і потужний стимул для мене! Якось вона промовила: «Кохані мої, я сі вами не напішу!», отож, «РОДИНОНЬКО», твори і живи довгодовго, бо на таких аматорах і бує українська культура!

Надія КАРПЕНКО, с. Дрозди

Адреса редакції: Київська область, м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук», м. Біла Церква, бульв. Олександровський, 22.
Газета виходить щотижніці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 17300346000026009025662402
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія KI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламидаєць.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.